

Protože tedy vycházel žal. úřad při posouzení sporného případu z ne-
správného výkladu zákona, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zá-
kona o ss.

Č. 12.480.

**Pojišťovací právo: * Předpokladem pro založení pojistné
povinnosti podle § 1 pensijního zákona č. 26/1929 Sb. není, aby práce,
k nimž se zaměstnanec služební smlouvou zavázal, byly jím skutečně
také vykonávány.**

(Nález ze 4. září 1936 č. 14.474/36.)

V ě c: Všeobecný pensijní ústav v Praze proti rozh. min. soc. péče
v Praze z 19. května 1934 (za zúč. Julii W. v Bratislavě, universální dě-
dičku Samuela W., adv. Dr. Julius Katz z Prahy) o pensijním pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y; Úřadovna Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě
vyslovila opravným výměrem, vydaným podle § 130 zákona č. 26/1929
Sb., že pojistná povinnost Samuela W. v jeho zaměstnání u fy Hermann
Winter, úč. spol. v Bratislavě, zanikla již 25. července 1928, kdy Samuel
W. stal se nezpůsobilým k výkonu svého povolání a je skutečně ani ne-
vykonával. Odvolání, jež podal Samuel W. z tohoto výměru, zem. úřad
v Bratislavě zamítl. Dalšímu jeho odvolání min. soc. péče nař. rozhod-
nutím vyhovělo a zrušivši rozhodnutí zem. úřadu v Bratislavě i opravný
výměr úřadovny Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě, vyslovilo,
že pojistná povinnost Samuela W. v uvedeném jeho zaměstnání zanikla
teprve 30. června 1930.

Stížnost, vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost, nss nemohl
uznati důvodnou z těchto úvah:

Na sporu je toliko otázka, zda pojistná povinnost Samuela W. v jeho
zaměstnání u firmy Hermann Winter v Bratislavě zanikla již 25. čer-
vence 1928, kdy Samuel W. nesporně úplně oslepl.

Stížnost tvrdí, že Samuel W. byl u jmenované firmy činným jako
inkasista a toto své povolání po svém úplném oslepnutí nemohl dále
vykonávati. Tvrzení toto není sice ve shodě s obsahem správních spisů,
v nichž jest uloženo prohlášení fy Hermann Winter z 31. ledna 1933,
jehož se dovolává také nař. rozhodnutí, a v němž firma prohlašuje, že
Samuel W. byl u ní zaměstnán až do 30. června 1930 nejen jako inka-
sista, ale také jako akvisiční úředník, a že i po svém oslepnutí konal
dále tuto službu tak, že chodil se svou manželkou po akvirování ob-
chodů a dával pokyny k inkasování. Žal. úřad neopřel však nař. roz-
hodnutí o zjištění, že Samuel W. i po 25. červenci 1928 řečeným způ-
sobem své služební práce vykonával, nýbrž zjišťuje naopak výslovně,
že Úřadovna Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě prokázala své
tvrzení, že jmenovaný onoho dne stal se nezpůsobilým k výkonu svého
zaměstnání a že je nevykonával ani vykonávati nemohl. Leč přes to
neshledává v této skutečnosti důvod pro zánik pojistné povinnosti, vy-
chází z právního názoru, že pensijní povinnost ani podle pensijního zá-

kona č. 89/1920 Sb., ani č. 26/1929 Sb. nezaniká nevykonáváním smluvených prací, vyplývajících pro zaměstnance ze služební smlouvy, ježto mimo existenci služebního poměru skutečný výkon smluvených prací není nezbytným zákonným předpokladem pensijní pojistné povinnosti. Stížnost popírá správnost tohoto právního názoru a snaží se dovoditi, že k založení pensijní pojistné povinnosti nestačí nějaký abstraktní služební poměr, nýbrž že je zde nutnou ještě další podmínka, t. j. skutečné zaměstnání.

Pokud jde o zákon č. 89/1920 Sb., byla sporná otázka vyřešena zdejším nálezem Boh. A 8582/30. V tomto nálezu, jímž zřejmě řídil se také žal. úřad, který v nař. rozhodnutí přejímá část jeho odůvodnění doslova, nss vyslovil, že předpokladem pro založení pojistné povinnosti podle § 1 pens. zákona není, aby práce, k nimž se zaměstnanec služební smlouvou zavázal, byly jím skutečně také vykonávány. Při tomto právním názoru setrvává nss i v dnešním sporu a co do jeho bližšího odůvodnění odkazuje podle § 44 jedn. řádu na důvody k cit. nálezu připojené. Nález ten týká se arci jen výkladu § 1 pens. zákona č. 89/1920 Sb., ale platí stejně i pro výklad § 1 pens. zákona č. 26/1929 Sb., neboť rozhodující ustanovení první věty § 1 obou těchto zákonů jsou obsahově totožná. Změna textace spočívá jen v tom, že obrat »je v poměru služebním« byl nahrazen rčením »osoby zaměstnané na základě smluvního služebního poměru«. Této změně textace nelze však přikládati význam ten, jak má za to stížnost, že nový zákon vyžaduje skutečný výkon zaměstnání, přihlédne-li se k důvodové zprávě k vlád. návrhu nového pensijního zákona (tisk 1706 z r. 1928), v níž se zdůrazňuje, že »v podstatě se dosavadní rozsah pojistné povinnosti zachovává«. Nový pensijní zákon neměl tedy v úmyslu na základních předpokladech pojistné povinnosti něco měniti. V zákoně novém nelze pak nikde najíti nějaké ustanovení, které by tomuto výkladu bylo na závalu nebo svědčilo pro mínění opačné, zejména předpis, že by již sama nezpůsobilost k výkonu povolání způsobila zánik pojistné povinnosti pensijní. Tím vyvráceny jsou vývody stížnosti, která marně snaží se doličiti, že nemohl-li Samuel W. pro nastalou slepotu vykonávati svého zaměstnání ode dne, kdy tato slepota nastala, nemohla ani existovati jeho pojistná povinnost a že proto zanikla.

Stížnost popírá další existenci služebního poměru také poukazem k tomu, že služební poměr je posuzovati podle předpisů obč. zákoníka, podle nichž služební poměr předpokládá zaměstnancův závazek konati služby pro jinou osobu, takže není-li zaměstnanec schopen vykonávati služby, je zde nemožnost plnění, jež činí smlouvu neplatnou. K této námitce dlužno uvésti, že požadovati plnění závazku zaměstnancova, konati smluvené služby zaměstnavateli, je smluvním nárokem zaměstnavatele. Neužije-li tohoto svého oprávnění, trvá smluvený služební poměr po právu dále, třebaže zaměstnanec svého smluvního závazku neplnil, resp. plniti nemohl. Domáhati se zrušení služební smlouvy pro nastalou nemožnost jejího plnění je toliko výhradním právem smluvních stran. Dodatečnou nemožností plnění smluvních závazků samou o sobě však služební smlouva nestává se ještě neplatnou, nýbrž skutečnost ta

je toliko důvodem opravňujícím smluvní strany, aby smlouvu zrušily. Pro své opačné mínění stížnost nedovolává se žádného pozitivního ustanovení zákona, ani se ho dovolati nemůže, ježto neexistuje. Je proto řečená její námitka bezdůvodná. — —

Č. 12.481.

Zaměstnanci veřejní: Vrch. disciplinární komise, rozhodujíc o odvolání z nálezů disciplinární komise, kterým byl státní zaměstnanec uznán vinným neomluvenou nepřítomností ve službě a tím, že se zdržoval mimo služební místo, musí se vypořádati s námitkami, v nichž odvolatel omlouvá nepřítomnost ve službě nemocí a zpožděním vlaku a zdržování mimo služební místo nemocí a nemožností nalézt vhodný byt.

(Nález z 5. září 1936 č. 14.348/36.)

Věc: Ferdinand Sch. v Olomouci proti rozh. vrch. disciplinární komise při min. fin. v Praze z 10. listopadu 1933 o disciplinárním trestu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: St-1, účetní tajemník, byl z důvodů služebních přeložen od berní správy v Moravské Ostravě k okr. fin. ředitelství v Olomouci. Ježto službu v novém působišti nenastoupil ihned, hlásiv se několikrát nemocen, aniž byla jeho nepřítomnost ve službě uznána za omluvenou, bylo proti němu zavedeno disciplinární řízení, po jehož provedení byl st-1 nálezem disciplinární komise u zem. fin. ředitelství v Brně z 15. května 1933 uznán vinným, že

1. za svého služebního přidělení k účetní exposituře okr. fin. ředitelství v Olomouci v době od 13. do 21. dubna 1931 a od 15. června do 24. srpna 1931 vzdaloval se svémocně služby, aniž prokázal dostatečných omluvných důvodů;

2. zdržoval se mimo služební místo, takže mu služební rozkazy musily býti doručovány do místa pobytu, při čemž, nehledíc k včasnému neuposlechnutí rozkazů, nastal průtah v jeho nastoupení služby, pokud se týče v provedení úřední lékařské prohlídky;

3. opětovně neuposlechl rozkazů nadřízených úřadů, a to jednak k nastoupení služby, jednak aby se do 3 dnů dostavil do zdravotního oddělení zem. úřadu v Brně k lékařské prohlídce;

4. ačkoli byl 18. března 1931 zproštěn služby u berní správy v Moravské Ostravě, hlásil teprve 24. března 1931 novému služebnímu úřadu svoje onemocnění jako překážku nastoupení služby;

5. stejně tak oznámil teprve 4. června 1931 onemocnění furunkulosou a ekzémem svému služebnímu úřadu, ačkoli dle potvrzení Dra R. byl u jmenovaného v léčení s touto chorobou již od 26. května 1931;

6.

7. obvinil úředního lékaře, že posudek přednesený ústně při písemném posudku patrně pod nějakým vlivem změnil a učinil posudek proti-